

Sygn. akt VIII GC 1188/19 upr

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 stycznia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy VIII Wydział Gospodarczy
w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Marcin Królikowski

Protokolant: stażysta Grażyna Szczepańska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 stycznia 2020 r. w Bydgoszczy

sprawy z powództwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przeciwko W. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z o.o. w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego W. K. kwoty 520,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty

a) 260,00 zł do dnia 31 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty

b) 260,00 zł od dnia 14 lutego 2018 r. do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu powód podał, że sprzedał i wydał pozwanemu towar w postaci butli z gazem propan butan 30 kg w ilości zgodnej jego zapotrzebowaniem i z tego tytułu obciążył pozwanego fakturami VAT na kwotę 520,00 zł. Powód wskazał, że pozwany nie uregulował należności wynikających z w/w faktur VAT. Powód wyjaśnił, że pozwany zakwestionował zasadność wystawionych przez powoda faktur VAT, twierdząc, że spośród 19 dostaw, za 17 dostaw zapłacił przelewem na konto, za jedną dostawę dokonał zapłaty gotówką, a za pierwszą dostawę zapłacić miała firma (...), która montowała pozwanemu piec gazowy.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym w dniu 13 grudnia 2018 r., sygn. akt VIII GNc 8184/18 Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Bydgoszczy wydał nakaz zapłaty zgodny z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu powód podał, że dostarczył powodowi informacje o wszelkich przelewach. Ponadto poinformował go o płatności gotówkowej. Pozwany powołał się na rozmowę z powodem, z której wynikać miało, iż w przypadku zaległości płatniczych powód wstrzyma dostawę. Z historii wpłat wynikało jednak, że dostawy nadal były realizowane. Pozwany twierdził także, że pierwsza butla była zamówiona przez firmę (...). Zgodnie z twierdzeniami pozwanego niewykorzystana butla została zabrana przez powoda, a pozwanemu zwrócono za nią zapłaconą cenę. Pozwany wskazał także, że w trakcie trwania umowy powód podniósł ceny jednostkowe z 120,00 zł do 130,00 zł, a pomimo tego nie sporządził aneksu do umowy. Nadto, na dokumentach WZ nie było miejsca na adnotacji o formie płatności.

W piśmie procesowym z dnia 29 kwietnia 2019 r. powód podniósł, że pozwany zapłacił za 17 transakcji, pomimo iż było ich 19. Zdaniem powoda pozwany nie zaoferował jakichkolwiek dowodów mogących stanowić podstawę rozliczenia faktury VAT nr (...) oraz faktury VAT nr (...). Powód uznał, że przedstawił dowody dostawy towaru, z kolei pozwany nie udowodnił, iż dokonał rozliczenia wszystkich transakcji.

W ocenie powoda przedstawione nagranie nie dowodzi by pozwany miał uregulować należności zapłaty których się domaga. Powód przyznał, że w dniu 26 lutego 2018 r. R. Z. (1) rozliczał pozwanego z butli, które użytkował na podstawie umowy. Pracownik powoda miał odebrać jedną butlę pustą oraz dwie pełne zalakowane. Za pełne butle pozwany otrzymał kwotę 260,00 zł w gotówce, co potwierdza dokument PZ nr (...). Powód podał także, że umowa łącząca strony nie przewidywała aneksu w przypadku zmian cen gazy. W sytuacji, w której pozwany nie godził się na podwyżkę cen mógł rozwiązać umowę.

Sąd ustalił, co następuje:

Powód zawarł z pozwanym umowę pisemną na dostawę gazu propan – butan w postaci butli z gazem w celu ogrzania mieszkania pozwanego. Umowa była zawierana w formie pisemnej. Pozwany zawierał umowę jako konsument, albowiem nie prowadzi on działalności gospodarczej jako osoba fizyczna.

Dowód: zeznania pozwanego W. K. – protokół elektroniczny – k. 127 akt, zeznania świadka R. Z. (1) – protokół elektroniczny – k. 118 akt.

Pierwsza dostawa na adres pozwanego została zlecona przez wykonawcę kotłowni firmę (...).

Dowód zeznania pozwanego W. K. – protokół elektroniczny – k. 127 akt.

Powód wystawił pozwanemu faktury VAT:

- 1) nr (...), na kwotę 360,00 zł, z dnia 18 sierpnia 2017 r., dokument wydania towaru nie został podpisany przez pozwanego podobnie jak przepisana do niego faktura VAT,
- 2) nr (...), na kwotę 360,00 zł, z dnia 29 sierpnia 2017 r.
- 3) nr (...), na kwotę 360,00 zł, z dnia 7 września 2017 r., faktura ta została wystawiona bez dokumentu wydania towaru, nie była również podpisana przez pozwanego,
- 4) (...) na kwotę 240,00 zł, z dnia 12 września 2017 r.,
- 5) (...) na kwotę 240,00 zł, z dnia 27 września 2017 r.,
- 6) (...) na kwotę 240,00 zł z dnia 5 października 2017 r.,
- 7) (...) na kwotę 240,00 zł z dnia 24 października 2014 r.,
- 8) (...) na kwotę 360,00 zł z dnia 7 listopada 2017 r., faktura ta została wystawiona bez dokumentu wydania towaru,
- 9) (...) na kwotę 360,00 zł, z dnia 22 listopada 2017 r., faktura ta została wystawiona bez dokumentu wydania towaru,
- 10) (...) na kwotę 390,00 zł, z dnia 4 listopada 2017 r.,
- 11) (...) na kwotę 390,00 zł, z dnia 15 grudnia 2017 r., faktura ta została wystawiona bez dokumentu wydania towaru,
- 12) (...) na kwotę 260,00 zł, z dnia 21 grudnia 2017 r., faktura ta została wystawiona bez dokumentu wydania towaru,
- 13) (...) na kwotę 260,00 zł, z dnia 29 grudnia 2017 r., faktura ta została wystawiona bez dokumentu wydania towaru,

- 14) (...) na kwotę 260,00 zł, z dnia 10 stycznia 2018 r.,
- 15) (...) na kwotę 260,00 zł, z dnia 16 stycznia 2018 r.,
- 16) (...) na kwotę 260,00 zł, z dnia 23 stycznia 2018 r.,
- 17) (...) na kwotę 260,00 zł, z dnia 30 stycznia 2018 r.,
- 18) (...) na kwotę 390,00 zł, z dnia 5 lutego 2018 r.,
- 19) (...) na kwotę 390,00 zł, z dnia 13 lutego 2018 r.

W grudniu 2017 r. powód zwiększył cenę jednostkową z 120,00 zł do 130,00 zł za butle dostarczonego gazu. Strony nie zawarły aneksu do pisemnej umowy w zakresie zamiany ceny za dostarczany gaz. Pozwany z tytułu dostarczonego towaru przelał na rzecz powoda łączną kwotę 5 360,00 zł.

Dowód: korespondencja sms – k. 23-24 akt, zestawienie operacji – k. 33-34 akt, faktury VAT wraz z dokumentami wydania – k. 66-99 akt, w szczególności dokument wydania – k. 51 akt, dokument WZ nr (...) – k. 67 akt, zeznania pozwanego W. K. – protokół elektroniczny – k. 127 akt.

Księgowa powoda wystawiła faktury VAT na podstawie dowodu WZ. Jednakże, nie zawsze przy wydaniu butli z gazem były wystawiane dokumenty Wz.

Dowód: zeznania świadka A. A. – protokół elektroniczny – k. 118 akt, historia rozrachunków pozwanego – k. 117 akt

Powód uznał, że pozwany nie uregulował należności wynikającej z faktury VAT nr (...) wystawionej na kwotę 260,00 zł oraz faktury VAT nr (...) wystawione na kwotę 260,00 zł. Mając powyższe na uwadze powód wezwał pozwanego do zapłaty kwot 520,00 zł, w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania.

Dowód: faktury VAT wraz z dokumentami WZ – k. 13-16 akt, wezwania do zapłaty – k. 17-22 akt, zeznania świadka K. W. (1) – protokół elektroniczny – k. 118 akt.

Sąd dokonał ustaleń faktycznych na podstawie wskazanych wyżej dokumentów prywatnych, które w zakresie istotnym dla rozstrzygnięcia sprawy ocenił jako prawdziwe i autentyczne oraz z zeznań stron oraz świadków A. A., R. Z. (1) oraz pozwanego W. K. Sąd ocenił zeznania jako logiczne i spójne, i w zasadzie wzajemnie korelujące ze sobą. Istniejące drobne nieścisłości w zeznaniach świadków oraz pozwanego nie miały wpływu na ocenę waloru wiarygodności tych zeznań. Ocena zadłużenia pozwanego związana była jednak z oceną prawną i faktyczną Sądu, co szczegółowo zostało wyjaśnione poniżej.

W ocenie Sądu zeznania świadka K. W. (2) (k. 118 akt) nie wniosły nic istotnego do sprawy.

Na podstawie art. 232 k.p.c. Sąd dopuścił z urzędu dowód z przesłuchania stron ograniczony do przesłuchania pozwanego, albowiem w trakcie procesu okazało się, iż roszczenie powoda wynikało z pisemnej umowy zawartej przez strony, która nie została przedłożona przez strony oraz z uwagi na fakt, iż powód zataił okoliczność, iż pozwany był konsumentem. Powyższe okoliczności sprawiły, iż zasadne było skorzystanie z dyskrecjonalnej władzy Sądu i dopuszczenie dowodu z urzędu w zakresie przesłuchania stron (por. wyrok SN z dnia 30.01.2007 r., IV CSK 346/06, Legalis; w wyr. SN z dnia 15.12.2005 r., V CK 400/05, OSP 2006, Nr 11, poz. 127, wyrok SN z dnia 27.4.2004 r., II CK 238/03, Legalis).

Na podstawie art. 302 § 1 k.p.c. Sąd ograniczył przeprowadzenie dowodu z przesłuchania stron do przesłuchania pozwanego, albowiem członek zarządu powoda nie stawił się na rozprawie. Owszem, pełnomocnik powoda usprawiedliwił na rozprawie nieobecność członka zarządu powoda, ale nie sprzeciwiał się ograniczeniu tego dowodu do przesłuchania pozwanego i nie wnosił o odroczenie rozprawy.

Na podstawie art. 230 k.p.c. Sąd uznał za przyznane przez powoda, iż strony łączyła umowa pisemna w zakresie dostaw butli z gazem propan butan, a nie umowa ustna. Powód nie zaprzeczył twierdzeniom pozwanego w tym zakresie, ani nie przedstawił dowodów, które zanegowałyby zeznania świadka R. Z. (1).

Zaznaczyć tu należało również, iż przy ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd miał na uwadze treść art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie, z którym Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Sąd zważył, co następuje:

Bezspornym w sprawie było, że strony zawarły umowę sprzedaży gazu.

Sąd zważył, iż w myśl art. 535 k.c. przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę. Podstawowym przedmiotem sprzedaży jako stosunku prawnego jest przeniesienie przez sprzedawcę na kupującego własności rzeczy – nieruchomości i rzeczy ruchomych. Obok przeniesienia własności rzeczy, podstawowym obowiązkiem sprzedawcy jest obowiązek jej wydania, co oznacza przeniesienie posiadania rzeczy.

Wobec sprzedaży przez powoda gazu w postaci wyodrębnionej, określonej objętości (w butli gazowej) nie stosujemy w tym przypadku przepisu art. 555 k.c. Podstawowym obowiązkiem kupującego jest zapłata świadczenia pieniężnego – ceny.

Należy zauważyć, że pozwany w przedmiotowej sprawie kwestionował zasadność jak wysokość dochodzonej przez powoda wierzytelności.

Sąd zważył także, iż w procesie cywilnym ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania i to one są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c.). Innymi słowy ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo (żąda czegoś od innej osoby) obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś, kto odmawia uczynienia zadość żądaniu (czyli neguje uprawnienie żądającego) obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje. W myśl ogólnych zasad procesowych, to na powodzie spoczywa ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie (por. wyrok SN z dnia 19 grudnia 1997 r., II CKN 531/97, LEX nr 496544), a na stronie pozwanej spoczywa obowiązek wykazania, że powodowi jego żądanie nie przysługuje (por. wyrok SN z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06).

W konsekwencji powód, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika powinien wykazać nie tylko fakt istnienia stosunku obligacyjnego pomiędzy stronami, ale również w świetle zarzutów podnoszonych przez pozwanego, także treść tego stosunku, w tym essentialia negotii umowy, albowiem z tych okoliczności wywodził podstawy swojego roszczenia.

W ocenie Sądu z zebranego materiału dowodowego wynikało, iż strony łączyła pisemna umowa, która nie została przedłożona przez pozwanego. Co istotne, należy wskazać, iż pozwany zawarł umowę jako osoba fizyczna, która nabyła towar w celach prywatnych niewiązanych z jej działalnością gospodarczą lub zawodową.

Pozwanemu w sprawie przysługiwał status konsumenta, a zatem umowę zawartą między stronami ocenić należało również pod kątem treści art. 385¹ § 1 i § 4 k.c. Postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Jeżeli postanowienie umowy nie wiąże konsumenta, strony są związane umową w pozostałym zakresie. Niezgodnione indywidualnie są zaś te postanowienia umowy, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi

przez kontrahenta. Ciężar dowodu, że postanowienie zostało uzgodnione indywidualnie, spoczywa na tym, kto się na to powołuje.

Podkreślić należy, iż z zeznań świadka R. Z. (2), który był przedstawicielem handlowym powoda wynikało, iż umowa została zawarta na piśmie przez pozwanego i R. Z. (1), który reprezentował powoda poza lokalem przedsiębiorstwa powoda. Powyższe oznacza, iż zastosowanie do niej mają przepisy z art. 8 pkt 3 i art. 12 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 30 maja 2014 roku o prawach konsumenta zgodnie z którymi najpóźniej w chwili wyrażenia przez konsumenta woli związania się umową przedsiębiorca ma obowiązek poinformować konsumenta, o ile informacje te nie wynikają już z okoliczności, w sposób jasny i zrozumiały o: łącznej cenie lub wynagrodzeniu za świadczenie wraz z podatkami, a gdy charakter przedmiotu świadczenia nie pozwala, rozsądnie oceniając, na wcześniejsze obliczenie ich wysokości – sposobie, w jaki będą one obliczane, a także o opłatach za dostarczenie, usługi pocztowe oraz jakichkolwiek innych kosztach, a gdy nie można ustalić wysokości tych opłat – o obowiązku ich uiszczenia; w razie zawarcia umowy na czas nieoznaczony lub umowy obejmującej prenumeratę przedsiębiorca ma obowiązek podania łącznej ceny lub wynagrodzenia obejmującego wszystkie płatności za okres rozliczeniowy, a także wszystkich kosztów, które konsument jest zobowiązany ponieść. Powód nie udowodnił, aby powyższe obowiązki zostały spełnione.

Podkreślić należy również, iż powód nie zaprzeczał twierdzeniom pozwanego oraz zeznaniom świadka R. Z. (1), iż umowa nie była zawarta w formie pisemnej lub, że umowa zaginęła. Powód nie wykazał również, iż wobec zarzutu pozwanego, iż nie sporządzono aneksu do umowy w zakresie zmiany ceny jednostkowej butli z 120,00 zł na 130,00 zł, że umowa pisemna dopuszczała zmianę warunków tej umowy w formie ustnej, iż nie było zastrzeżenia formy pisemnej pod rygorem nieważności. Wobec zarzutu pozwanego ciężar dowodu w tym zakresie obciążał powoda, reprezentowanego przez profesjonalnego pełnomocnika. Już jedynie z powyższych względów pozwany nie był zobowiązany do zapłaty kwoty 240,00 zł żądanej przez powoda.

Ponadto powód wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...), na kwotę 360,00 zł, z dnia 18 sierpnia 2017 r., dokument wydania towaru nie został podpisany przez pozwanego podobnie jak przepisana do niego faktura VAT. Powód nie udowodnił zatem, że w tym zakresie pozwany zamówił sporny towar jak również, że go odebrał. Suma tych należności wyniosła 600,00 zł, a tym samym przekraczała wartość żądania objętego pozwem. Niezależnie od przyjętego przez powoda sposobu zarachowania wpłat ogólne zestawienie wierzytelności powoda obejmowało kwotę 5 880,00 zł, po odjęciu 600,00 zł – zdaniem Sądu nie udowodnionej ceny, pozwany zobowiązany był do zapłaty 5 280,00 zł, którą to kwotę w pełni zaspokoił przelewając na rzecz pozwanego kwotę 5 360,00 zł.

Ponadto księgowa powoda świadek A. A. twierdziła, że faktury VAT były wystawiane na podstawie dokumentów WZ. Jednakże w sprawie, co najmniej 6 faktur został wystawiona bez takiego dokumentu.

Mając powyższe na uwadze na podstawie art. 6 k.c. Sąd oddalił powództwo.